

DÉLMAGYARORSZÁG

Szerkesztőség Kárász-utca 9.

Nappali-telefon 305.
Éjjeli-telefon . . . 10—83.

ELŐFIZETÉSI ÁR SZEGEDEN

egész évre . K 24— félévre . . K 12—
negyedévre K 6— egyhónapra K 2—
Egyes szám ára 10 fillér.

ELŐFIZETÉSI ÁR VIDÉKEN

egész évre . K 28— félévre . . K 14—
negyedévre K 7— egyhónapra K 240
Egyes szám ára 10 fillér.

Kiadóhivatal Kárász-utca 9.

Kiadóhivatali-telefon . . 305.
Kiadó telefonja 81.

Szeged, 1913.

II. évfolyam 88. szám.

Szerda, április 16.

A Máv szegedi alkotásai.

Önkéntelenül is kikivánczik a napi-hírek rovatából az az áldozatkészség és jóakaratu gondoskodás, melyet a vasut legfőbb vezetősége Szegeddel szemben tanúsít. Arról a nagyszabású beruházásról akarunk ugyanis e helyütt szólni, amelyről lapunk tegnapi számában már hírt adtunk. Az a több milliós beruházás Szeged város szempontjából messze túlnő a napi események keretein.

Ezrek és nemzedékek bölcsen megoldott kenyérkérdésének a jellegét viseli magán. Ennek a mi tavaszi telünknek egyik enyhítője, vigasza. Mint valami felsőbb hatalomnak a jóságos cselekedete jelenik meg ez számunkra e fagyasztó, reményeket megjegesítő hóvihar közepette. Mennyi élet táplálója, mennyi kenyér megadója lesz az új műhely és fűtőház, azt hirtelenben ki sem tudjuk számítani.

A vasut állandóan céltudatos, állandóan jóakaratu gondoskodása eléggé meg nem hálálható. Még alig épült föl a vasuti bevételi osztály impozáns méretű, nagy terjedelmű palotája, ime két újabb intézmény ki- és ujjaépítése.

Szeged jövő fejlődése szempontjából újból egy hatalmas lépés. Nem is lépés, hanem nagylendületű ugrás. Ugrás Szeged ipari élete terén. Az ipar pedig nem-

csak kenyéradó és pénztermelő, hanem egyuttal kulturafejlesztő is.

Az új vasuti műhely és fűtőház füstölő kéményei tövében a kultúra virágai is ki fognak sarjadni. A kultúra virágainak ugyanis a legbiztosabb s legtermékenyebb talaja az anyagi jólét. A kulturális igények az állati élet fölé való emelkedést jelentik. Ez a fölemelkedés azonban mindaddig nem lehetséges, míg az ember — emberállat. Ez a fölemelkedés mindaddig nem lehetséges, míg a mindennapi kenyér kérdése ólomteherként kapaszkodik bele a fölemelekdeni vágyó, akaró ember lábába.

Az ipar az emberállatból embert formál. Igénybe veszi az ember testi erejét, de a szociális előrehaladottság mai korszakában nem uzsorázza ki ezt a véges erőt, úgy, hogy abba belepusztuljon a szellemi vágy, kívánság, akarás. A jól megalapozott és jól vezetett ipari telepek munkásainak a magasabb műveltsége, melyet Magyarország legkonzervatívabb elemei is honorálnak az új választójogban, előbbi állításaink bizonyítéka.

Ha szétnézünk Magyarországon ipari telepein, azt fogjuk látni, hogy a legszerényebb kezdettel indult telepek rövid évek alatt városokká, vagy legalább is városias jellegű helységekké fejlődtek. Mindenütt elegendő számú iskolát, kaszinót,

sporttelepeket és kórházat fogunk találni. A munkások számára mindenütt tisztességes lakások, amelyekben embereként élhetnek.

Ebből és főleg ebből a szempontból ha nézzük ezt a két vasuti intézményt, kell, hogy bennünket, szegedieket a hála érzete eltöltsön.

S hálaünknek ezt az érzetét nem kisebbítheti az a hír, hogy a központi pályaudvar létesítését célzó tárgyalások *ezideig* semmi eredményre sem vezettek. Bizonyára nem a vasut központi vezetőségének a jóindulatán mulik ennek a kérdésnek kíváncsatos megoldása. A legmesszebbmenő jóindulatot sokszor a pénzkérdés teszi tehetetlenné. Egy központi és Szegedhez méltó, Szeged minden igényeinek megfelelő pályaudvar fölépítéséhez milliók szükségesek.

Ennek a beismerésével, ennek a belátásával és méltánylásával azonban korántsem akarjuk a központi pályaudvarra vonatkozó vágyunkról, igényünkéről való lemondásunkat bejelenteni. Amilyen mértékben ki fog tűnni a központi pályaudvar létesítésének technikai szükségszerűsége, oly mértékben fog, oly mértékben kell e vágyunknak a teljesítés stádiuma felé haladnia.

A belátás nem lemondás, hanem csak kompromisszum a lehetőséggel. Amint a

Glykeia.

Írta: Striegl F. József.

I.

Tulajdonképpen Gizikének hívták, de olyan édes teremtés volt, hogy elneveztük Glykeiának. Glykeia a görögben azt jelenti, hogy édes. Nőnemű édes.

Édes atyja ékszerész volt. Miután jól megszédte magát, fia pedig nem volt, akire az üzletet hagyja, nyugalomba vonult. Tuladott minden ékszerén. Azaz legdrágább ékszerén: Glykeián még nem adott tul, de eladó sorban levő leány volt már ő is.

Évek óta nem láttam őket, mikor egy aldunai kirándulásom alkalmával találkoztam velük. Tünneményes szépség volt ekkor Glykeia. És csupa báj. Még a szoknyája ráncai is bájít lehettek ki magukból. A hajón mindenki őt bámulta. A női szépség, versenyre kelt a vidék, a természet szépségével. És a női szépség diadalmasan ott állott a hajó földézetén, a báméskodó emberek kíváncsiságának középpontjában.

Velem volt barátom, Kiss Mihály dr. is. A minap tette le az ügyvédi vizsgát s az ezt megelőző fáradtságot akarta kipihenni vagy legalább elfelejteni ezen a kiránduláson. Állandóan vidám, sokszor pajkosan jókedvű fiú volt Miska. Szerette a koccintást, jobban mint magát a bort, a cigánymuzsikát, a jó tréfát. Egész uton, míg Glykeiákkal nem ta-

lálkoztunk, ő volt az én szórakoztatóm, mulattatóm. De nemcsak az én mulattatóm. Mókáival, szellemes ötleteivel az egész szakasz utasait szórakoztatta. Temesvártól Bázisig, ahol a vonatról átszálltunk a hajóra s ahol Glykeiákkal találkoztunk.

Milyen mélységes hatást gyakorolt reá Glykeia, azt abból láttam, hogy a máskor oly beszédes Miska, valósággal megnémult. Csak nézte, nézte némán és szótlanul a leányt. A szerelem szótlan nézése, beszédes némasága ült a szemében.

Orsován Miskával kiszálltunk. Glykeia a szüleivel tovább utazott. Giurgiuba mentek, Romániába, rokon-látogatóba.

Mikor a szállóban elfoglaltuk előre megrendelt szobánkat, Miskából úgy áradt a szó, mint a megduzzasztott medencéből a víz, mikor fölhúzzák a zsilipet. Himnusz zengett Glykeia szépségéről és bájosságáról.

— De hát miért nekem mondd el mindezeket? — kérdeztem végül. — Miért nem mondtad el mindezeket Glykeiának? Én eléggé lefoglaltam az öregeket, hogy te udvarolhass s te ahelyett hallgattál, mint a hal. Igazán pupák voltál.

Miska teljességgel félreértett és megsértődött. Minél jobban akartam vele megbékülni, annál jobban összevesztünk. Mivel egy csöppet sem mulatságos ilyen összekülböztetésnek a részletezése, csak annyit említek meg, hogy a kirándulás hátralevő részét nem együtt tettük meg.

II.

Néhány hét múlva levelet kaptam Glykeia apjától. Arról értesített, hogy Kiss Mihály dr. megkérte leánya kezét, de a rövid ismeretségre való tekintettel, előbb információt szeretnének tőlem kapni.

Nem szép dolog, de bevallom őszintén, hogy egy pillanatig boszun járt az eszem. Megboszulom magamat azzal, hogy megírom — az igazat. Megírom, hogy bizony a doktor ur egy kicsit könnyelmű, egy kicsit költokező, egy kicsit nagyon is mulató. Egy ilyen munkában és józanságban meggazdagodott embernek, mint Glykeia apja, az épen elegendő lesz, hogy kosarat kapjon a kérő.

Kezembe vettem a tollamat és a tinta meglágyította a pennám hegyét. Olyan információt küldtem, hogy Miska sikerét biztosra vettem. Megírtam, hogy Kiss Mihály dr. a legszolidabb ember, akit ismerek. Egészen visszavonult életet él, társaságokba nem jár, minden szabad idejét a könyveknek szenteli és páratlanul takarékos. Annnyira, hogy ügyvédi irodája berendezésének a költségeit is szerény ügyvédjelölti jövedelméből takarította meg. Ilyen derék, jóra való, adósság- és szenvedélymentes vót keresve sem találhatna.

Meg voltam róla győződve, hogy Miska kizárólag az én kitűnő információmnak fogja köszönhetni Glykeia kezét.

Napok, multak, hetek, multak, anélkül, hogy Glykeiáktól hírt kaptam volna. Pedig